

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבל היהודים
י - יד

(י)	
However, behold, it is necessary to understand what is stated: "And the horse upon which he rode"—a single horse alone. For according to the above, there were two types of horses at the Giving of the Torah, as it is written: "For You shall ride upon Your horses," as mentioned above. However, the matter is that even within a single horse, there exist the two aforementioned levels of ascent and descent, which correspond to elevation and drawing down—the aspect of Or Chozer (Returning Light) and the aspect of Or Yashar (Direct Light).	אך הנה יש להבין מ"ש וסוס אשר רכב כו' סוס א' לבד דלפי הנ"ל היה במ"ת ב' מיני סוסים כמ"ש כי תרכב על סוסך כנ"ל אמנם הענין הוא דגם בסוס א' יש ב' מדרגות הנ"ל בעליה וירידה שזהו העלאה והמשכה בחינת או"ח ובחינת או"י.
Behold, in gematria, "סוס" (horse) equals twice "ס"ג" (63)). It is known that the interpretation of "ס"ג" is the letters of "גס" (coarseness), which represents arrogance and exaltation. This occurs once in the aspect of Or Chozer and once in the aspect of Or Yashar, which are the aspects of elevation and drawing down mentioned above regarding the chariot in relation to the rider.	דהנה בגימטריא סוס יש ב' פ"ס"ג וידוע דפ"ס"ג הוא אותיות גס"י שהוא בחינת הגאות והתנשאות והיינו א' בבחינת או"ח וא' בבחינת או"י שהוא בחינת העלאה ובחינת המשכה הנ"ל בענין המרכבה לגבי הרוכב.
This is the meaning of "And the horse upon which he rode," for this single horse includes the two types of chariots mentioned above—one of ascent and one of descent. Concerning this, it is stated: "For You shall ride upon Your horses"—two horses, as mentioned above. And this is sufficient for the understanding.	וזהו וסוס אשר כו' דסוס זה כולל ב' מיני מרכבות הנ"ל בעליה וירידה שא' ע"ז כי תרכב על סוסך ב' סוסים כנ"ל וד"ל.
The explanation of the matter is as follows: It is known that "this opposite that has God made" (Kohelet 7:14). Just as in the realm of impurity (sitra achra), there exists arrogance and exaltation, such as the husk of Amalek, which is characterized by extreme brazenness, etc., so too, there exists the	ובאור הדברים הנה ידוע דאת זלע"ז עשה כו' דכמו שיש בס"א בחינת הגסות והתנשאות כקליפה דעמלק שהוא בחינת חוצפה יתירה כו' וזהו 'סוס דקליפה כמו סוס ורוכבו כו'.

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבל היהודים
י - יד

aspect of a horse in the realm of impurity, as in "the horse and its rider," etc.	
As it is written: "To My mare among the chariots of Pharaoh" (Shir HaShirim 1:9), and likewise, opposite this—to humble the arrogance of impurity—there is the aspect of the horse in holiness. As our Sages said regarding the verse: "On that day, there shall be upon the bells of the horse: 'Holy unto Hashem'" (Zechariah 14:20), meaning that all the running and sound made by the horse shall be sanctified.	וכמ"ש לסוסתי ברכבי פרעה כו' וכמו"כ לנגד זה להשפיל גאות דקליפה הוא בחינת סוס דקדושה וכמאמר רז"ל ע"פ ביום ההוא יהיה על מצלות הסוס קדש 'לה' כל מה שהסוס רץ ומיצל כו'.
The matter is as our Sages expounded on the verse: "For He is exceedingly exalted" (Shemot 15:1), meaning that He is exalted above those who are arrogant—namely, the idolaters, who are haughty. He is elevated and exalted over them with divine greatness, as it is written: "Hashem is high above all nations" (Tehillim 113:4). Specifically, over the nations, He is elevated and exalted.	והענין הוא כמ"ש ז"ל עמ"ש כי גאה גאה שהוא גאה על גיוותניא שהן עכו"ם שהן גאים הוא רם ומתנשא עליהם בגאות האלקי כמ"ש רם על כל גוים ה' שעל הגוים דוקא הוא רם ומתנשא.
The meaning is that He distances and exalts Himself from them, for it is the nature of absolute loftiness to exalt itself over the arrogant specifically, in order to humble them and uplift the lowly. Because He, blessed be He, is called "the King, exalted alone" (Yeshayahu 33:5) in the loftiness of His essence, of whose greatness there is no investigation. He has been exalted from the days of old.	פי' שמסתלק ומתנשא מהם לפי שמטבע הרוממות העצמות להתגאות על הגאים דוקא להשפילם ולהגביה שפלים ומפני שהוא ית' נקרא מלך מרומם לבדו ברוממות העצמות שלגדולתו אין חקר ומתנשא מימות 'עולם כו'.
Therefore, it is specifically over the arrogant that He exalts Himself, and this is why He is called "high above all nations." Specifically, in relation to them, He is in a state of loftiness and exaltation, as it is written: "For He is exceedingly exalted," meaning that He is exalted above those who are arrogant. However, regarding the lowly, the despised, and those of humble spirit, on the contrary—there He descends and dwells.	ע"כ על הגאים דוקא הוא מתנשא וע"כ נקרא רם על כל גוים דוקא הוא בבחינת רוממות והתנשאות וכמ"ש כי גאה גאה גאה על גיוותניא דוקא.

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבל היהודים
י - יד

Specifically with Israel, who are trampled into the dust, despised, and greatly humbled in the eyes of the idolaters, He dwells among them. As with Avraham, who said: "And I am but dust and ashes" (Bereishit 18:27).	אבל על השפלים ונבזים ונמוכי רוח אדרבה שם הוא יורד ושוכן כמו על ישראל שנתונים לעפר מרמס ונבזים ושפלים מאד בעיני העכו"ם בהם הוא שוכן וכמו על אברהם שאמר ואנכי עפר ואפר כו'.
There, specifically, He descends and dwells, from concealment to revelation, as it is written: "For Hashem is exalted, yet He regards the lowly" (Tehillim 138:6), and it is written: "I dwell in the high and holy place, yet with the contrite and humble in spirit" (Yeshayahu 57:15).	שם דוקא יורד ושוכן מן ההעלם לגלוי וכמ"ש כי רם ה' ושפל יראה וכתוב מרום וקדוש אשכון את מי אשכון את דכאין ושפל רוח.
And to this one I shall look: "To the poor and broken in spirit" (Yeshayahu 66:2), for it is the nature of true exaltation to uplift the lowly and to have the greatest compassion upon them.	ואל זה אביט אל עני ונכה רוח כו' כי טבע הרים ברוממות האמתי להגביה שפלים ולרחמם ביותר.
Just as we see with a mortal king, the more exalted he is in his kingship, the more he humbles the arrogant and elevates the lowly, having extraordinary compassion on them with particular attention. And this, precisely, is his honor and greatness, as is well known.	וכמו שאנו רואים במלך ב"ו שכל שהוא מרומם במלכותו יותר יותר ישפיל גאים ויתנשא עליהם ביותר ויותר יגביה שפלים לרחמם בהשגחה יתירה וזהו כבודו וגדלו דוקא כידוע.
Likewise, this concept is understood above regarding His divine kingship, as it is written: "Hashem reigns; He has donned majesty" (Tehillim 93:1). For according to the measure of His exalted majesty and the loftiness of His essence, so too, He is exceedingly exalted—to humble the arrogant and to uplift the lowly, as the Zohar states: "The dwelling place of the Holy One, blessed be He..."	וכן יובן למעלה במלכותו ית' דכתיב ה' מלך גאות לבש כי לפי ערך רוממות גאותו והתנשאות עצמותו כך הוא גאה גאה להשפיל גאים ולהגבי' שפלים וכמאמר הזהר דיורא דקב"ה.
Specifically in broken vessels—meaning, in the poor and broken in spirit, the contrite and humble—there is His dwelling place. And this is sufficient for understanding.	באנון מאנין תבירין דוקא כעני ונכה רוח דכא ושפל רוח כו' שם דירתו דוקא וד"ל.

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבל היהודים
י - יד

<p>A proof for this is what is written: "And my soul shall be as dust to all... open my heart to Your Torah" (Siddur, from the Amidah prayer). At first glance, what is the connection between these two ideas? However, in truth, one depends on the other.</p>	<p>וראיה לזה הוא מ"ש ונפשי כעפר לכל) כו' פתח לבי בתורתך ולכאורה מה שייכות יש להם זע"ז.</p>
<p>When one's soul is truly like dust, in humility and with a broken spirit, despised in his own eyes and considered worthless, then his heart is opened with divine assistance, awakening within him an opening to the Torah of Hashem.</p>	<p>אך באמת הא בהא תליא דכאשר נפשי כעפר ממש בשפלות ורוח נשברה נבזה בעיניו נמאס אזי נפתח לבו בעזר העליון שנמשך התעוררותו לפתוח לבו בתורת ה'.</p>
<p>And this is what is stated: "And my soul shall be as dust..."—then certainly, "open my heart to Your Torah." For the opening of the heart from above occurs only when one's soul is like dust.</p>	<p>וז"ש ונפשי כעפר כו' אז ודאי פתח לבי בתורתך דפתיחת הלב מלמעלה אינו אלא כשנפשו כעפר דוקא.</p>
<p>This follows from the above explanation, that upon the arrogant, He exalts Himself and withdraws, as it is stated: "It is not in heaven" (Devarim 30:12), which our Sages interpret as: "It is not found among the arrogant" (Eruvin 55a).</p>	<p>והוא מטעם הנ"ל דעל גאים הוא מתנשא ומסתלק וז"ש לא בשמים היא 'לא תמצא בגסי הרוח כו'.</p>
<p>However, regarding the lowly, He lowers Himself and extends toward them, as it is written: "For Hashem is exalted, yet He regards the lowly" (Tehillim 138:6), and "Every haughty heart is an abomination to Hashem" (Mishlei 16:5), in accordance with the aforementioned explanation. And this is sufficient for understanding.</p>	<p>אבל על שפלים הוא משפיל את עצמו ונמשך עליהם כי רם ה' ושפל יראה ותועבת ה' כל גבה לב מטעם הנ"ל (וד"ל).</p>
<p>(יא)</p>	
<p>Behold, the Jews of that generation, in the days of Haman, spent the entire year in the utmost state of lowliness, to the point that they were likened to dust itself. For they were entirely abandoned to be killed by anyone who wished to destroy, annihilate, and oppress them, crushing them to the very brink of their souls and beyond.</p>	<p>יא) והנה ישראל שבאותו הדור בימי המן היו כל אותה השנה בתכלית השפלות עד שהיו נמשלים לעפר ממש כי הרי היו הפקר גמור להריגה לכל מי שירצה לאבד ולהשחית וללחוץ ולדחוק עד הנפש ועד בכלל.</p>

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבל היהודים
י - יד

(And indeed, in every exile, they are pressed and oppressed exceedingly, to the very brink of their souls, and are despised and degraded to the utmost, suffering harsh decrees. As it is written: "Not only one has stood against us..." (Pesachim 9a). However, this is not at all apparent or revealed to the Jews.	וגם בכל גלות לוחצים ודוחקים ביותר) עד הנפש כו' ונבזים ושפלים ביותר וגוזרים גזרות קשות וכמ"ש לא א' בלבד 'עמדי כו'.
For regarding what was said: "Against Your people they devise secret plots" (Tehillim 83:4), they say: "Come, let us cut them off from being a nation, so that the name of Israel will no longer be remembered" (ibid. 83:5).	אבל אינו ניכר ונגלה כלל לישראל כי מה שאמר על עמך יערימו סוד כו' אמרו לנו ונכחידם מגוי ולא יזכר שם ישראל עוד.
Behold, it says, "They devise secret plots," meaning that they enact all their harsh decrees in secret, and Hashem nullifies them, though the miracle is not known. But in the days of Haman, the decree became known, and they accepted it openly upon themselves, etc.)	הרי הוא אומר יערימו סוד כו' והם גוזרים כל גזרות קשות בסוד וה' מבטל ואין הנס ידוע אבל בימי המן הרי נודע' ('הגזרה וקבלו עליהם בפ"מ כו'.
Therefore, they merited two things: first, that within them would be revealed the aspect of His essence and being—the exaltedness of the Infinite One, blessed be He; and second, that the light would settle within their vessels, as mentioned above.	וע"כ זכו לב' דברים להיות מתגלה בהם מבחינת מהותו ועצמותו רוממות אא"ס ב"ה ולהיות האור מתישב בכלים שלהם כנ"ל.
This appears to be a contradiction: if they merited the revelation of the very light of His essence, how could it dwell within their limited vessels?	וזהו דבר והפוכו לכאור' שאם זכו לגלוי אור העצמות ממש איך יכול להיות שישכון בכלי' מוגבלים שלהם.
However, the matter is that there are two reasons for this. The first is due to their self-sacrifice, as they were prepared for execution openly. Through this, they elevated "Mayin Nukvin" (feminine waters) to the highest level, reaching Or Chozer (Returning Light) up to the very essence at the highest heights.	אך הענין הוא שיש בכאן ב' טעמים א' ע"י מס"נ שלהם שהיו מוכנים להריגה בפ"מ שבזה עשו העלאת מ"ן למעלה מעלה ממש שהוא בחינת או"ח אל העצמות ממש ברום המעלות.
However, if this were the only reason, then the light of the very essence could not descend below to dwell within their vessels.	אך א"כ לא היה יכול האור דעצמות ממש לבא למטה לשכון בתוך כליהם.

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבל היהודים
י - יד

The second reason is that beyond their self-sacrifice, they were at that time in the deepest state of lowliness, like dust itself.	והטעם הב' לבד המס"נ שלהם הרי היו אז בתכלית השפלות העמוקה כעפר ממש.
This was the cause for the descent of the exalted light of His essence to the lowest level, specifically allowing the light to settle within their vessels.	שזה היה הגורם שירד אור הרוממות העצמו' למטה מטה דוקא להתישב האור בתוך כליהם דוקא
For this is the nature of the highest exaltedness—that it specifically dwells within the lowest and most humble state, as mentioned above in the verse: "And to this one I shall look..." (Yeshayahu 66:2).	לפי שזהו מטבע הרוממות היותר נעלה שישכון דוקא בדבר השפל ביותר כנ"ל 'במ"ש ואל זה אביט כו
And through this specifically, they merited that the revelation of the light of His essence would dwell within them, according to the nature of their limited vessels. For the depth of height rests specifically in the depth of the low, as it is written: "For Hashem is exalted, yet He regards the lowly" (Tehillim 138:6), as mentioned above.	ועי"ז דוקא זכו שיהי' גלוי אור העצמות שוכן בהם לפי אופן כליהם המוגבלים דעומק רום שורה דוקא בעומק תחת כמ"ש כי רם ה' ושפל יראה כנ"ל
If not for their self-sacrifice, they would not have aroused an awakening from above in His very essence and being. And if there had been self-sacrifice without absolute lowliness, the light would not have descended so much below.	ואם לא היה המס"נ הרי לא היו מעוררים אתערוותא דלעילא במהותו ועצמותו ממש ובמס"נ בלא שפלות העצום לא היה יורד האור למטה כ"כ
Therefore, both aspects together were good, and through them, they merited that the revelation of the light of His essence would truly dwell within them. And this is sufficient for understanding.	ע"כ שניהם כאחד טובים היו שבהם ועי"ז זכו להיות גלוי אור העצמות בתוכם ממש וד"ל
This is the meaning of "The Jews accepted that which they had begun to do" (Esther 9:23), referring to what began at the Giving of the Torah.	וזהו וקבל היהודים את אשר החלו לעשות במ"ת
For at the time of the Giving of the Torah, although it is written: "For You shall ride upon Your horses" (Chabakuk 3:8), referring to the aspects of Or Chozer (Returning Light) and Or Yashar (Direct Light), as mentioned above, this was not from such a lofty and exalted place.	דבשעת מ"ת הגם דכתיב כי תרכב על סוסיך בבחינת או"ח ואו"י כנ"ל לא היה זה ממקום הגבוה מאד נעלה כזה

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבל היהודים
י - יד

Rather, then they only began to create vessels for the lights, as mentioned above. But the completion of the acceptance, in its entirety, and the attainment of fully formed vessels, occurred specifically in the days of Achashverosh.	רק החלו אז לעשות בחינת הכלים לאורות כו' כנ"ל אבל גמר הקבלה לתכליתה ולהיות בחינת כלים גמורים היה זה בימי אחשורוש דוקא.
That is, the Jews received from the highest place—His very Infinite Essence, blessed be He.	דהיינו שקבלו היהודים ממקום עליון ביותר שהוא עצמות א"ס ב"ה ממש.
Through their self-sacrifice, they became complete vessels for the dwelling of His very Essence, blessed be He, through their state of utmost lowliness, as mentioned above.	ע"י מס"נ שלהם ונעשה בחינת כלים גמורים להשראת עצמותו ית' ע"י בחינת השפלות העצום כנ"ל.
To the extent that this became a strong foundation for the sustenance of Torah and mitzvot, so that they would serve as vessels for the divine lights, as mentioned above.	עד שמזה נעשה מקור קיום חזק לתו"מ שיהיו כלים לאורות כנ"ל.
This is the meaning of "And the Jews accepted" (Esther 9:23), where "accepted" (וְקִבְּלוּ) is written in the singular form rather than "And they accepted" (וְקִבְּלוּ).	וזוהו וקבל היהודים ל' יחידי ולא אמר וקבלו היהודים.
For this acceptance comes from the aspect of the Singular One, the Living One of the worlds, and they became a unified entity, like a single person.	לפי שהקבלה הוא מבחינת יחיד חי העולמים ונעשים בחינת כללי א' כאיש א' ממש.
Because absolute lowliness equalizes and unites both the small and the great, and this is sufficient for understanding.	כי השפלות העצום שוה ומשווה קטן וגדול כו' וד"ל.
(יב)	
This is the meaning of "And the horse upon which the king rode" (Esther 6:8).	וזוהו וסוס אשר רכב עליו המלך.
Behold, regarding what is stated at the Giving of the Torah, "For You shall ride upon Your horses" (Chabakuk 3:8), these refer to the two types of horses mentioned above: one representing Or Chozer (Returning Light), ascending ever higher, and the other representing Or Yashar (Direct Light), descending ever lower.	דהנה מ"ש במ"ת כי תרכב על סוסיך הן ב' מיני סוס הנ"ל א' בבחינת או"ח בעליה למעלה מעלה והב' בבחינת או"י בירידה מטה מטה.

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבל היהודים
י - יד

This division into two aspects at the Giving of the Torah relates to Torah and mitzvot, as mentioned above. However, their root source is in the singular horse "upon which the king rode"—meaning, they both originate from the exaltedness of Malchut of holiness, as it is written: "Hashem reigns, He has donned majesty" (Tehillim 93:1).	זהו שנחלקו לשנים במ"ת בענין התו"מ כנ"ל אך שרש שרשם הוא בבחינת סוס א' אשר רכב עליו המלך דהיינו שנמשך מן בחינת התנשאות דמל' דקדושה כמ"ש ה' מלך גאות לבש.
This corresponds to "They shall bring royal garments" (Esther 6:8), referring to the very exaltedness of His essence.	והיינו יביאו לבוש מל' הוא התנשאות העצמות ממש.
However, because from the perspective of the exalted essence, He is "exceedingly exalted," meaning He exalts Himself above the arrogant specifically to humble them, this corresponds to the aspect of <i>Sag</i> (ג"ס) in holiness, which represents loftiness (<i>gas</i> —coarseness or elevation).	אך מה שמצד רוממות העצמות הוא גאה גאה על גיוותניא דוקא להשפיל גאים זהו בחינת ס"ג דקדושה שהוא בחינת גס.
This is like the analogy of the first horse, which runs at great heights, corresponding to Or Chozer.	והוא כמו המשל של הסוס הא' שהוא רץ בגובה כו' שהוא בבחינת או"ח דוקא.
On the other hand, from the perspective of His exaltedness and loftiness, He specifically descends to dwell among the lowly and elevate them, as mentioned above.	ומה שמצד הרוממות וההתנשאות דוקא הוא יורד לשכון בשפלים ולהגביהם כנ"ל.
This corresponds to the second horse, which, like in the analogy, descends into the depths.	זהו בחינת הסוס הב' שהוא כמשל 'היורד לעמק כו'.
This represents the second aspect of <i>Sag</i> (ג"ס), corresponding to Or Yashar.	והוא בחינת ס"ג הב' דבחינת או"י.
Both aspects are unified, as one depends entirely on the other, as mentioned above.	ושניהם היו לאחדים דהא בהא תליא ממש כנ"ל.
Therefore, they are both included in a single horse, which consists of two instances of <i>Sag</i> , as mentioned above.	וע"כ נכללו שניהם בסוס א' שהוא ב"פ ס"ג כנ"ל.
This is why our Sages said: "Whatever the horse runs and makes sound..."—this refers to "the horse upon which the king rode," which serves to humble the arrogant and uplift the lowly.	זהו שאז"ל כל מה שהסוס רץ ומיצל כו' שהוא הסוס אשר רכב עליו המלך 'להשפיל גאים ולהגביה שפלים כו'.

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבל היהודים
י - יד

From this, naturally, derive the two types of horses—Or Yashar and Or Chozer—that are manifest in Torah and mitzvot. Regarding this, it was said at the Giving of the Torah: "For You shall ride upon Your horses" (Chabakuk 3:8).	שמזה נמשך ממילא ב' מיני סוס' דאו"י ואו"ח שבתו"מ שע"ז אמר בשעת מ"ת כי תרכב על סוסיך.
The first horse corresponds to "You shall have no other gods before Me" (Shemot 20:3), for hatred descended upon the idolaters, humbling the arrogant.	דבסוס הא' הוא מ"ש לא יהיה לך כו' מפני שירדה שנאה לעכו"ם להשפיל גאים.
The second horse, representing Or Yashar, corresponds to "I am [Hashem, your G-d]" (Shemot 20:2), which encompasses the 248 positive commandments, serving to elevate the lowly.	וסוס הב' בבחינת או"י דאנכי שכולל 'רמ"ח מ"ע כדי להגביה שפלים כו'.
And for the same reason concerning "And the Jews accepted" (Esther 9:23), it specifically states here "And the horse," which includes both types of horses mentioned at the Giving of the Torah. And this is sufficient for understanding.	ומטעם הנ"ל בענין וקבל כו' ע"כ אמר כאן דוקא וסוס שכולל ב' מיני סוסים שבמ"ת וד"ל.
This also explains why at the Splitting of the Sea it was said: "The horse and its rider He cast into the sea" (Shemot 15:1). These represent the two aspects of <i>Sag</i> (ג"ס) in impurity, which were elevated (<i>rama</i> —meaning both exaltation and casting away, as explained elsewhere).	וזוהו שבקי"ס אמר סוס ורוכבו רמה בים שהן סוסיי ב"פ ג"ס דקליפה רמה ל' רוממות ול' השלכה כמ"ש במ"א.
This reflects two opposite forces as one. When Hashem wishes to humble the arrogant, He first elevates them, making them haughty and exalted. Then, "He is exceedingly exalted," rising above them to bring them down.	והיינו דבר והפוכו כא' והוא כאשר ירצה ה' להשפיל גאים ומרומם אותם בתחלה להיות גאים ומתנשאים כו' ואז גאה גאה מתנשא עליהם להשפילם.
This was seen with Sennacherib and Nebuchadnezzar, as well as in numerous scriptural examples. And the same occurs in every generation.	וכמו בסנחרב ונבוכדנצר וכמו שמצינו בכתובים רבים וכמו"כ ממש הוא בכל דור ודור ממש.
To humble the arrogant aspect of <i>Sag</i> in impurity—represented by "the horse and its rider"—first they are elevated ("exalted above all	ומה שלהשפיל גאים דס"ג דקליפה שהוא סוס ורוכבו תחל' רמה להיות רם על כל גוים הנ"ל ואח"כ השלכ' להשפיל' משום דאת זה כו'.

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבל היהודים
י - יד

nations"), and afterward, they are cast down, as "this corresponds to that" (Kohelet 7:14).	
This is the meaning of "To My mare among the chariots of Pharaoh I have likened you, My beloved" (Shir HaShirim 1:9). Just as Pharaoh was "the horse and its rider," so too, Hashem fought against them with the two aspects of Sag in holiness.	וזהו לסוסתי ברכבי פרעה דמיתין רעיתי שכמו שפרעה היה סוס ורוכבו כן נלחם עמהם בבחינת ב"פ ס"ג דקדושה
(יג)	
With all this, we can understand why the primary sustenance of Torah and mitzvot depends specifically on Israel and not on the nations of the world.	ובכל זה יובן מה שעיקר קיום התו"מ תלוי בישראל דוקא ולא בעכו"ם
For a non-Jew who dons tefillin or engages in Torah study does not draw down anything (except for the observance of the Seven Noahide Laws alone).	שהרי עכו"ם שמניח תפלין ועוסק בתורה אינו ממשיך כלום (רק ז' מצות (ב"נ לבד).
Even regarding the mitzvah of charity, about which it is written, "Charity exalts a nation" (Mishlei 14:34), this applies specifically to Israel.	וגם במצות הצדקה שנאמר צדקה תרומם גוי היינו לישראל דוקא
On the contrary, it is written: "The kindness of the nations is sin" (Mishlei 14:34).	ואדרבה כתיב וחסד לאמים חטאת
Although this kindness sustains the spirit of the lowly, why is it considered a sin if it sustains life, similar to the kindness of Israel?	ואע"פ שחסד זה מחיה רוח שפלים ולמה נחשב לחטאת אם מחיה נפש כמו החסד דישראל
This is because they were not commanded regarding charity and kindness according to the Torah.	אך מפני שלא נצטוו על הצדקה וחסד ע"פ התורה
Rather, whatever kindness they perform is only out of their natural inclination. Therefore, the Zohar states that "all the kindness they do, they do for themselves" (Tikkunei Zohar 22:4).	רק מה שעושין חסד מצד טבען הרי אמרו בזהר דכל חסד דעבדין לגרמייהו עבדין
A proof of this is from what is stated: "One who says, 'This coin is for charity so that my son may live'—he is a complete tzaddik" (Pesachim 8a).	וראיה לדבר ממ"ש האומר סלע זה לצדקה בשביל שיחיה בני ה"ז צדיק גמור
This applies specifically to Israel, for only they possess this power of complete self-nullification, seeking solely to fulfill the will of Hashem.	ודוקא בישראל כו' לפי שכח זה דבחי' הבטול מכל וכל רק לעשות רצון ה' לבדו

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבל היהודים
י - יד

As it is written at the Giving of the Torah: "All that Hashem has spoken, we shall do" (Shemot 24:7).	כמ"ש במ"ת כל אשר דבר ה' נעשה.
This level exists exclusively within Israel alone.	'אין זה רק בישראל לבדם כו'.
This is because of the inherent humility that exists within them as an inheritance, as if it were a natural trait in their souls, passed down from their forefathers—from Avraham, who made himself as dust.	והוא מפני בחינת השפלות באמת שיש בהם ירושה כמו טבע בנפשם מאבותיהם מאברהם שעשה עצמו עפר 'כו'.
Because of this, their inner intent in mitzvot is opened, focusing solely on fulfilling the will of Hashem.	שמחמת זה נפתח כוונה שבלב במצות רק לעשות רצון ה' לבד.
As mentioned above regarding the interpretation of "And my soul shall be as dust" (Siddur) and "Open my heart"—this refers to the intention of the heart in a mitzvah, for mitzvot require intention.	וכנ"ל בפ' ונפשי כעפר או פתח לבי שהיא כוונת הלב במצוה דמצות צריכות כוונה.
However, the nations of the world, who inherit from their ancestors arrogance and self-exaltation—regarding whom it is said, "Hashem is exalted above all nations" (Tehillim 113:4), as mentioned above—therefore, they cannot perform mitzvot with the intention of nullifying their will.	אבל עכו"מ שירושתם מאבותיהם בבחי' הגאות וההתנשאות שלזה נאמר בהם רם על כל גוים כנ"ל ע"כ א"א שיעשו המצוה בכוונה דבטול רצון כנ"ל.
As a result, they do not draw down anything, and the mitzvot were not given to them.	ע"כ אינם ממשיכים כלום ולא להם ניתנו.
For without humility and an inner longing of the heart, there is no drawing down from above, as is known from the explanation of "If He sets His heart upon him, then His spirit..." (Iyov 34:14).	כי בלא שפלות ורעותא דלבא אין שום המשכה מלמעלה וכידוע בפ' אם ישים 'אליו לבן דוקא אזי רוחו כו'.
Similarly, within each individual, arrogance prevents one from performing a mitzvah with proper intent and an inner desire of the heart.	וכמו"כ הוא בכל א' מצד הגסות שבו לא יוכל לעשות מצוה בכוונה ורעותא דלבא.
(Rather, it is done for self-interest and self-exaltation, as in "The kindness of the nations is sin" (Mishlei 14:34), which increases nourishment and influence to the external chambers, called <i>Chata'at</i> (sin), as it is written: "Sin crouches at the door" (Bereishit 4:7).	רק לגרמיה ולהתנשאות כחסד לאמים) חטאת שמוסיף יניקה ושפע להיכלות החיצונים הנק' חטאת כמ"ש לפתח חטאת רובץ.

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבל היהודים
י - יד

Because this kindness stems from the goodness within <i>nogah</i> (the intermediate realm of impurity), it is therefore done for their own benefit, adding to their sustenance, etc.)	מפני שזה החסד הוא מטוב שבנוגה וזהו דלגרמיהו עבדין להוסיף להם ('יניקה כו).
(Similarly, even among Israel, it is said: "Your brothers who hate you, who cast you out for My Name's sake, said: 'May Hashem be glorified'" (Yeshayahu 66:5)—meaning, they perform mitzvot only for their own sake, "for My Name's sake," etc.)	וכמו"כ גם בישראל א' אמרו אחיכם שנאיכם מנדיכם למען שמי יכבד ה' שעושין מצות רק לגרמיי' למען שמי ('כו).
(יד)	
With all this, we can understand what Haman said: "Let them bring the royal garments... and the horse upon which the king rode" (Esther 6:8).	ובכ"ז יובן מה שאמר המן יביאו לבוש 'מל' כו' וסוס אשר רכב כו
Haman represents the aspect of arrogance in impurity. Therefore, he said in his heart: "Whom would the king delight to honor more than me?" (Esther 6:6).	דהמן הוא בחי' הגסות דקליפה ולכן אמר המן בלבו למי יחפוץ המלך לעשות 'יקר יותר ממני כו
As explained above, "royal garments" (לבוש מלכות) refer to the Torah, which serves as a garment of divine light, and "the horse upon which he rode" represents the drawing down of mitzvot through Or Yashar (direct light) and Or Chozer (returning light), as mentioned above.	דהנה מבואר למעלה דלבוש מל' הוא אור לבוש דתורה והסוס אשר כו' הן בחינת המשכות המצות באו"י ואו"ח כנ"ל.
These aspects belong exclusively to Israel, due to their inherent humility and their essential self-sacrifice, as explained earlier.	שזה שייך לישראל דוקא מצד השפלות העצמית ומצד מס"נ שלהם בעצם כנ"ל.
This is why we say in the blessing over mitzvot: "Who has sanctified us with His commandments"—He has sanctified us specifically.	והוא אשר אנו אומרים בברכת המצות אשר קדשנו במצותיו קדשנו דוקא.
This sanctity is an aspect of the exalted holiness of His very essence, as it is written: "For He is exceedingly exalted" (Shemot 15:1).	וקדושה זאת היא בחי' רוממות קדושת העצמות ממש כמ"ש כי גאה גאה
This is beyond even the exaltation of Malchut (kingship), of which it is written: "Hashem reigns; He	למעלה מעלה גם מגאות דמל' דה' מלך גאות לבש הרי הוא בבחינת לבוש לבד

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבל היהודים
י - יד

has donned majesty" (Tehillim 93:1), for this is merely a garment.	
However, "He is exceedingly exalted" refers to His essential, intrinsic loftiness.	וגאה גאה מתנשא ומרומם בקדושת עצמותו ממש.
This sanctity is called <i>yakar</i> (precious), as in "the preciousness of My splendor," which is translated as "the radiance of His glory."	וזזהו שבחינת קדש זה נקרא יקר והוא שנקרא יקר תפארתו כו' כתרסם כבודו 'זיו יקריה כו'.
And behold, due to his excessive arrogance and self-exaltation, Haman desired that this supreme sacred <i>yakar</i> (preciousness) be drawn upon him.	והנה מפני גאותו והתנשאותו ביותר רצה שיומשך אליו בחינת יקר קדושה עליונה זו.
However, this was merely extreme brazenness stemming from his arrogance.	והוא רק חוצפה יתירה מצד הגסות שבו.
Therefore, it was said: "The man whom the king delights to honor" (Esther 6:9)—specifically, one who is worthy of this supreme sacred <i>yakar</i> .	ולכ"א איש אשר המלך חפץ ביקרו דוקא שהוא יקר קדושה עליונה הנ"ל.
"Let them bring royal garments and the horse..."—these refer to Torah and mitzvot, which are called the garments of the supreme, sacred <i>kodesh</i> .	יביאו לבוש מלכות וסוס כו' שהן התו"מ שנקרא אור לבוש קדש העליון ביותר.
In his great arrogance, Haman thought in his heart: "Whom would the holy king delight to honor more than me?"	ומגודל גאותו סבר בלבו למי יחפץ המלך הקדוש לעשות יקר שלו יותר ממני.
But he erred in his perception, for this supreme <i>yakar</i> , the sanctity of Torah and mitzvot, was given exclusively to Israel.	ושגה ברואה כי לישראל דוקא ניתן היקר העליון הזה שהוא קדושת התו"מ.
The king has no desire to bestow this <i>yakar</i> upon anyone else, as it is written: "Only if the king desires her" (Esther 2:14).	ולא יחפץ לעשות יקר זה לזולתם כלל וכמו כי אם חפץ בה המלך.
It is even called "the crown of My words."	ונקראה בשם כתר מלי.
Therefore, Haman was commanded to clothe Mordechai the Jew, the true <i>yakar</i> , with royal garments and the horse, for "Mordechai raised Hadassah..." (Esther 2:7).	וע"כ צוה להמן להלביש את מרדכי היהודי היקר הזה דלבוש מל' וסוס כו' כי 'מרדכי אמן את הדסה כו'.

Mitteler Rebbe
Shar HaPurim
וקבל היהודים
י - יד

And in the future, it is written: "And you shall be for Me a desirable land" (Malachi 3:12) and "You shall be called 'My delight is in her'" (Yeshayahu 62:4), specifically.	ולע"ל כתיב ואתם תהיו לי ארץ חפץ ותקרא חפצי בה דוקא וד"ל.
This explains why, in the future, the angels will declare "Kadosh" before the righteous.	וזהו שעתידים המלאכים לומר לפני הצדיקים קדוש.
This is astonishing—how could the righteous be likened to the divine essence so that the angels declare "Kadosh" before them?	וזה פלא דאיך ידמו צדיקים לעצמות 'האלקות לומר לפניהם קדוש כו'.
However, it is known that "Kadosh" with a vav (<i>Kadosho</i>) signifies a minor extension of holiness from the supreme <i>Kodesh</i> , drawing forth a revelation from the concealed holiness of His essence.	אך ידוע דקדוש בוי"ו הוא בחינת המשכה קטנה מקדש העליון הנ"ל מהעלם קדושת העצמות לגלוי קצת.
This is similar to "the royal garment which the king has worn and the horse upon which he has ridden" (Esther 6:8), which are the garments of <i>yakar</i> , the holiness of His essence, with which the souls of the righteous are clothed through Torah and mitzvot in this world.	והיינו כמו ענין לבוש מל' אשר לבש בו המלך והסוס אשר רכב עליו כו' שהן לבושי יקר דקדושת העצמות שמלבישים לנשמות הצדיקים בתו"מ בעה"ז.
For the King desires to bestow His <i>yakar</i> upon them specifically, as it is written: "Who has sanctified us" (from the blessing over mitzvot), emphasizing <i>us</i> in particular.	כי חפץ המלך לעשות להם יקר דוקא וכמ"ש אשר קדשנו דוקא.
Therefore, the angels will say "Kadosh" before them, meaning they will clothe them with the supreme sacred garments of Torah and mitzvot.	וע"כ המלאכים יאמרו לפניהם קדוש היינו להלבישם מלבוש קדש ויקר העליון דתו"מ.
Just as a king commands his ministers to bestow his <i>yakar</i> upon whomever he wishes to honor, bringing forth royal garments, as it is written: "And let the garment and the horse be placed in the hands of one of the king's most noble princes" (Esther 6:9).	וכמו שהמלך יצוה לשריו לעשות יקר שלו למי שיחפץ ביקרו שמביאין לבוש מל' כו' וכמ"ש ונתון הלבוש והסוס על יד איש משרי המלך הפרתמים דוקא.
Likewise, in the future, the angels will declare "Kadosh" before the righteous. And this is sufficient for understanding.	וכמו"כ לע"ל המלאכים יאמרו לפני הצדיקים קדוש וד"ל.